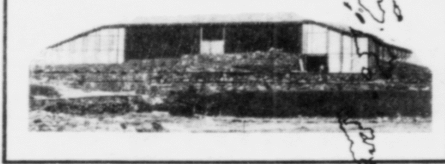

Norðurlanda- húsið '83

Guðmundur Jónsson, operasangari í Íslandi framferði kantatuna saman við Sonnu Waagstein-Johansen og tí stóra Føroyakórinum. Hann er best umtókta listamaður í Íslandi og var millum teir fyrstu sum leitaði sær útbúgving uttanlanda og sum legði lunnar undir tónleikalívið í heimlandinum

ökinum, so var tað stór uppliving at sannføra seg um, at Føroyar tó eigur nógv fólk, sum fáast við eitthvørt skapandi, — í hesum føri í tónleikaheiminum. Tú kendi ein ávisan stoltleika tá vit á hesum serliga hátíðardegi kundu bjóða útlendingum so vakran og væl samansjóðaðan kórsang.

Hetta var so byrjanin og tey sum ikki vistu, hvussu heildin í framferðslunum var gjørd, vóru helst nøgd við hetta.

— Tá kom stóra «visuella» sjónnæma uppliv-

ingin, at palltjaldið aftanfyrir Føroyakórið fór frá! — Tú visti ikki, at salurin var størri og nú fluttu sangarnir seg soleiðis, at teir eins og sveimandi fylltu hetta hélið aftanfyrir palltjaldið, sum er ein stórir pallur.

— Hetta var eftir minum tykki stórsta upplivingin henda dagin.

Nú varð Kantata eftir Karstin Hoydal við tónleiki eftir Vagn Holmboe og stjórnað av Ólavi Hátún framferð.

Á pallin kom Guðmundur Johansen, operasangari

Føroyakórið sæst her, tá Kantatan varð framferð

úr Íslandi og saman við Sonnu Waagstein-Johansen úr Havn.

Myndaði leiklutin hjá kvinnum

Sanna Waagstein Johansen hevur ríka manga løtu við serstakliga vælvandu songrodd síni, men her var upplivingin eins og í størri vavi, — og tóktist á serligan hátt at mynda leiklutin hjá føroysku kvinnuni gjøgnum tíðirnar við liviumstøðum og umhvørvinum her.

Eg haldi ikki, at tað kann verða ov nógv sagt, at áskoðararnir vóru bergtiknir hesa løtuna og at kantatan fyllti eins og heilt upp undir tekjuna.

Eftir røðuna hjá Paula Ellefsen, lögmanni, kom Sønderjyllands Symfoniorkester á pallin og framferði Festpolonaise eftir Johan Svendsen. Orkesturleiðari var John Frand-

Her leita nakrir av gestunum eftir sessi. Millum teirra sæst Jógvan Asbjørn Skaale, sjónvarpsstjóri og Flóvin Jacobsen

sen.

Sýndi hvat húsið megnaði

— Eins og alt sum fyrst henda dagin í Norðurlandahúsinum, so var tað skipað fyrri at sýna hvat húsið megnaði.

Her er serliga at viðmerkja avbera góðu ljóð-

viðurskiptini, sum so fyrirmyndarliga komu framferðslunum til góðar.

— Tað er áhugavert at siggja hvat onnur Norðurlond hava at bjóða á tónlistaøkinum, og var væl, at symfoniorkestrið hevði møguleika at koma henda veg at spæla. Framferðslan var avbera góð, serliga tá vit vita, at slíka uppliving kenna flestu av okkum bert frá sjónvarpinum. Her var møguleiki at samanbera og tað kemur ikki sjónvarpinum til góðar.

Nú var so møguleiki at spáa í stóru forhøllini, sum er at kalla kring stóra salin og Amfi sjónleikarpallin.

Fólk høvdu nú møguleika at hittast og prátta eina løtu, og norðurlendsku tungumálini hoyrdust sum hugaligt fylgispæl til prýðiliga umhvørvið.

Tað kann á ymsan hátt koma okkara egnu fólkum

tilgóðar, at hava møguleikan at nýta hetta prýðiliga húsið við so nógvum møguleikum, sum vit als ikki hava yrkislaert fólk til at taka av, men vónandi kemur tað okkum til góðar, at húsið nú er komið, — á tann hátt, at vit kunnu taka til okkum og læra av tí, sum tey meira vanda fara at sýna á teimum lista- og mentanarligu økjum.

Ein ferðandi úr Eystur-oynni, sum ofta hevur koyrt framvið Norðurlandahúsinum í tíðarskeiðnum hetta hevur verið í gerð, tók soleiðis til: «Í byrjanini sýntist Norðurlandahúsið sum eitt tjald, men so hvørt sum fráleið fór tað alt meira at líkjast eini moldrúgvu!».

Ynskiligt er tí, at so nógvir føroyingar sum gjørligt fara at leita sær inn í Norðurlandahúsið at kanna, hvat «moldrúgv-an» inniheldur.

Aftaná framferðslurnar var høvi at umrøða tað sum áskoðararnir hvør sær hava fingið burtúr. Her er tað Ebba Hentze og Ingi Mohr. Aftanfyrir sæst Leivur Johannesen

Amfi leikhús er serligur partur í Norðurlandahúsinum, har áskoðararnir sita rundan um pallin. Henda dagin var borðreitt fyrri gestunum á hesum stað